

[Landbrugsministeren.]

at der altid har været stor Uenighed om Forslagene, om deres Betydning og Rækkevidde, men naar det kom til Afstemning her i Folketinget, har vi altid staaet enige om Vedtagelsen. Jeg beklager derfor, hvis de Udtalelser, der nu er fremsat af Ordførerne, og det, som Betænkningen udviser, betyder, at der ikke er Mulighed for, at vi faar Forslaget vedtaget enstemmigt ogsaa denne Gang. Den eneste Gang i disse 10—11 Aar, der ikke har været fuldstændig eller saa godt som fuldstændig Enighed om Lovforslagenes Vedtagelse, var i Fjor, da de Konservative ikke stemte for Forslaget om Udstykning i Sønderjylland.

Det Forslag, som nu ligger til Behandling med de Ændringsforslag, der er stillet af mig, er i Princippet nøjagtigt det samme, som vi har stemt om Gang efter Gang, og som vi til syvende og sidst har været enige om at stemme for. Jeg hørte jo før, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtalte, at i vort Forslag indeholdes noget, som det ærede Medlem kalder Tvangsfæste. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at der ikke er foretaget nogen som helst Ændring i Forslaget fra den gældende Lovgivning, som berettiger til at kalde det Tvangsfæste i Modsætning til det, vi har stemt for gennem Aarene. Den eneste Forskel med Hensyn til dette Spørgsmaal paa det foreliggende Forslag og det, der er stemt om tidligere, er egentlig, at denne Gang stiller man Forslag om Bevilling til Indkøb af Jord, tidligere har man stillet Jord til Raadighed gennem Lensloven, men Resultatet er selvfølgelig det samme for dem, som man lovgiver for paa dette Omraade.

Om man vil sige: Ja, men det er dog noget andet at give Ministeriet Bemyndigelse til at købe Jord til en saadan Udstykning end at stille et vist Antal ha Jord til Raadighed til Udstykning, saa maa jeg svare, at heller ikke her har man Ret i, at der er foretaget nogen Ændring, noget Sporskifte. Gennem disse 10—11 Aar, som jeg har omtalt, har man ogsaa Gang efter Gang været enig om at supplere den Jord, der var til Raadighed, med Bevillinger til Indkøb af Jord andetsteds, som blev udstykket efter de samme Principper, efter de samme Regler. Gennem disse 10—11 Aar er der adskillige Gange vedtaget Bevillinger, der naar op til

et samlet Beløb af ca. 8 Mill. Kr., til Udstykning efter det, som man nu kalder Tvangsfæste, og man har herudover ogsaa vedtaget enstemmigt en Lov, der gaar ud paa at bevilge 10 Mill. Kr. til Indkøb af Jord nede i Sønderjylland til Udstykning efter disse Regler.

Jeg ved godt, at der i den Lov staaer, at man kan udstykke baade efter det, man kalder Tvangsfæste, og efter den gamle Husmandslov, men nede i Sønderjylland er det hidtil foregaaet saaledes, at der saa godt som udelukkende er udstykket efter det første Princip. Men selv om man nu vil hævde, at her indeholdes begge Muligheder, er det jo ogsaa netop Tilfældet i det Forslag, vi her har til Behandling. Der er jo ogsaa her Mulighed for, at man kan udstykke efter begge Principper, saa heller ikke paa det Omraade kan jeg se, at der er sket nogen Ændring.

Den eneste Gang, der ikke har været Mulighed for at opnaa Enighed om Bevillinger til Indkøb af Jord, var forleden, da man i Finansudvalget nægtede mig en Bevilling til Indkøb af Christianssøede, ellers har man gennem Aarene været enig om at gennemføre disse Bevillinger. Det er ejendommeligt, at det netop med Hensyn til denne Bevilling ikke har været muligt at opnaa Enighed, idet der netop denne Gang var større Mulighed for at købe Jord til billigste Pris, end det endnu har været Tilfældet gennem disse Aar.

For at opnaa den Enighed, som er nødvendig, hvis man vil have Udstykningen til at foregaa i den kommende Tid, en Udstykning, som jeg for mit Vedkommende mener har ganske overordentlig stor Betydning ogsaa i den nuværende Situation og ikke mindst i den nuværende Situation, har det været klart, at vi fra vor Side maatte opgive visse Bestemmelser i det af os fremsatte Forslag. Det blev allerede under første Behandling antydet, at det var ikke muligt at faa Tilslutning til de to Principper, som ogsaa er nævnt her under Behandlingen, nemlig Ekspropriation og Kommuneudstyknings, og naar man nu spørger, hvorfor vi har opgivet disse Ting, saa maa jeg sige, at det hænger ganske naturligt sammen med, at vi for vort Vedkommende sætter saa overordentlig stor Pris paa at faa et Resultat. Naar man har afvist disse Ting principielt